

[Borgbjerg.]

ikke Tale om at svigte det konservative Folkeparti, eftersom vi intet har lovet de Konservative, eftersom vi intet skylder det konservative Folkeparti. Vi tager vor saglige og politiske Stilling til enhver Sag saaledes, som vi mener det rigtigt at gøre det.

Men, sagde det ærede Medlem, hvis nu de Konservative havde fastholdt Finansministerens oprindelige Forslag, men Venstre havde forladt det, og det var kommet til Afstemning her, saa vilde Socialdemokraterne, hvis de undlod at stemme, bevirke, at Venstres Forslag blev gennemført. Ja, det er rigtigt, her ved anden Behandling; men saa var der for øvrig ingen Fare for saa vidt for de Konservative, uden deres Medansvar derfor vilde det dog blive vedtaget. Men saa kommer der jo en tredje Behandling efter denne, og ved den, det ved det ærede Medlem Hr. Korsgaard meget godt, vil Socialdemokratiet ud fra en rent saglig Bedømmelse af Forslaget — ligesom vor Afstemning her ved anden Behandling er rent saglig — stemme imod Forslaget. Saa var det det konservative Folkeparti, der havde Afgørelsen i sin Haand og maatte afgøre med sig selv, om det vilde have Forslaget gennemført overhovedet eller ikke.

Med andre Ord, Afgørelsen laa aldeles ikke i vor Haand, men i de Konservatives egen Haand. Jeg vilde paa Forhaand gaa ud fra, at hvis de Konservative ud fra deres eget Standpunkt, ud fra det Princip, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard hævdede ved første Behandling, havde fastholdt deres Stilling, saa vilde de have udøvet en større Indflydelse under Udvalgsbehandlingen end nu ved straks at opgive deres principielle Standpunkt.

Naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard ligesom en anden Taler opkastede Spørgsmaalet om, hvem der her har sejret, ja, saa har det efter min Mening grumme ringe Interesse at stille Spørgsmaalet saaledes: Hvem er agitatorisk interesseret i at fremstille det paa den ene eller den anden Maade? Det, det kommer an paa, er: hvad er det rigtige? Hvem har Ret? Det kan afgøres ud fra Sagen selv, ganske uden Hensyn til, hvad det ene eller det andet Parti maatte være agitatorisk interesseret i, og i saa Henseende endte det ærede Medlem — og det glæder mig — med at erkende, at jeg havde mere Ret end det ærede Medlem Hr. P. Munch.

Det ærede Medlem indrømmede altsaa, at Forslagets Karakter er forandret i modsat

Retning af, hvad de Konservative netop ved første Behandling ønskede, og saaledes er det i det store og hele gaaet — saa vidt jeg kan huske og skønne — ved saa godt som enhver større Sags Behandling her i Folketinget; det er altid endt med, at Venstre er rendt med de Konservative; det er altid de Interesser, som de Konservative paastaar, at de særlig ønsker at fremme, der har trukket det korteste Straa. Vi kan gaa omtrent saa langt tilbage det være skal, 50 Aar eller mere, saa vil der over dansk Lovgivning være et Præg af dette, mere eller mindre bevidst, mere eller mindre skjult eller aabenlyst; gennem et halvt Hundrede Aar eller mere vil man kunne følge dette Præg fra Sag til Sag: det er altid de agrariske Interesser, der har sejret; det er altid Byinteresserne, der har lidt Nederlag.

Men dette kan ikke blive ved at gaa i Længden; der maa før eller senere, jeg haaber saa snart som muligt, skabes Ligelighed i Behandlingen af den danske Befolkning. Her har de Konservative svigtet en Livsinteresse; de har paa ny svigtet i denne Sag.

C. O. Pedersen: Allerede før dette Lovforslag forelaa, havde jeg ved Finanslovens første Behandling Lejlighed til at fremsætte mit Syn paa det; man vidste jo den Gang, at det vilde komme. Jeg mente den Gang, at hvis man havde Penge til Raadighed, var den Opgave, der laa for, først og fremmest at søge et stærkere Afdrag paa Statsgælden, men hvis man endelig vilde gaa til en Skattenedsættelse, maatte jeg mene, at Ejendomsbesidderne var de mest betrængte af alle Skatteydere, og derfor burde efter min Mening en Skattelettelse tage Sigte paa dem og direkte Sigte paa dem. Nu foreligger jo Lovforslaget med Ændringer, men de Grunde, der er fremført under første og nu under anden Behandling, har ikke for mig haft saa meget Vægt, at jeg finder Anledning til at ændre det Standpunkt, jeg den Gang indtog. Jeg indrømmer, at de Ændringer, der foreligger til Behandling i Dag, ud fra mit Syn maa betyde en Forbedring, og derfor vil jeg stemme for dem som et mindre Onde; men selve Forslaget maa jeg, naar det kommer til tredje Behandling, stemme imod, ud fra de Betragtninger, jeg den Gang gjorde gældende.

P. Munch: Den ærede Ordfører for Partiet Venstre indlod sig ikke paa noget Forsvar for selve det foreliggende Forslag, og efter den sidste Udtalelse kan man godt